

TRANSFORMACIÓ

Un relat de: [Marta esperit salvatge](#)

A ella li agradava anar a aquell bosc. Passejava, escoltava el vent entre les fulles dels arbres i els sorolls de tots els éssers que allà hi habitaven. Olorava el perfum de les flors de molts colors i es deixava acariciar pels arbustos.

Fins que arribava a la font. Era un doll d'aigua que brollava de dins la terra, calenta i pura. El vapor d'aigua creava un ambient màgic i es convertia en una bombolla que protegia aquell espai. La temperatura era agradable i ella sempre es treia la roba i es quedava contemplant l'aigua.

Un dia va sentir que la terra la cridava i va decidir posar-se dins l'aigua. S'hi estava tan bé que sentia un plaer molt gran per tot el cos, sobretot dins del cor. Va nedar cap al fons, avall, avall, endins.

Fins que va sortir a una cova dins la terra. Era coberta amb cristalls de colors i brillava donant una llum especial a la foscor. Es va quedar surant a l'aigua, contemplant aquella meravella. Va passar així molta estona.

A fora, al bosc, ja s'havia fet fosc. Allà, dins la cova, la llum es va començar a esvaïr i les ombres ho cobriren tot. Va començar a veure monstres i figures estranyes i amenaçants.

Va sortir de l'aigua, es va intentar amagar en una balma a la roca. Feia molt fred. Estava tremolant, de fred i de por. Semblava que aquella cova s'hagués convertit en un terrible monstre que li volia fer mal.

Va començar a córrer, desesperada, sense mirar ni per on passava, travessant passadissos i grutes, corrent, corrent, respirant fort, el cor bategant-li a molta velocitat.

I sense adonar-se on trepitjava va caure per un forat i es va quedar estesa a terra, ferida, inconscient.

Al cap d'unes hores va recobrar el coneixement. Se sentia molt dèbil, sense forces. Sentia que no es podia aixecar. Tenia moltes ferides. Pensava que potser aquella era la seva fi.

Però no tenia por. De fet, no tenia ni emocions, ni sentiments, ni sensacions, ni pensaments. Res.

Va veure passar la seva vida davant dels seus ulls. De sobte ho entenia tot, tot cobrava sentit. El què havia viscut des del néixer, les vivències amb la seva família, tot el què havia fet, a tothom que havia conegut i a tot arreu on havia anat.

I va sentir una pau profunda i una calma interior.

Va ser llavors quan va sentir el batec d'aquelles ales petites i llunyanes. Es va aixecar sense ni recordar el dolor i va seguir hipnotitzada aquell soroll.

Caminava lentament, i aquell soroll l'empenyia endavant per corredors, passadissos i grutes dins la terra.

Fins que va veure una petita llum al fons d'un túnel i allà estava la seva guia: una libèl·lula de tots els colors de l'arc de Sant Martí.

Va seguir la libèl·lula endavant i va aparèixer a una entrada de la cova que baixava cap al mar. ?

Va caminar, seguint la libèl·lula per la platja. El Sol era al punt més alt i li escalfava la pell.

La libèl·lula la va guiar fins al bosc, i per un camí entre arbres frondosos fins la font que brollava de la terra. I allà va desaparèixer cel amunt.

Ella va agafar la seva roba, se la va posar, i se'n va anar a seure a un penya-segat on petaven les onades del mar. Se sentia diferent. Com si hagués renascut. Se sentia viva, forta i sense por. Amb ganes de viure, ser feliç i estimar. I amb ganes d'aprofitar els obstacles de la vida com situacions d'aprenentatge per evolucionar en el seu camí com a ÉSSER.

Se'n va tornar a la seva vida de sempre, però ara ja res era com sempre. Perquè ella havia canviat. S'havia transformat.